

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Vinohrady 45, 639 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. JMK 24745/2016, sp. zn. S-JMK 145512/2015/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 11. 9. 2015, č. j. ODSČ-71301/15-24, sp. zn. ODSČ-71301/15-RT/PŘ byl žalobce uznán vinným tím, že dne 21. 3. 2015 v 8:15 hod. v ulici jako řidič motorového vozidla tovární značky, RZ: v provozu na pozemních komunikacích užil vozidlo, na kterém nebyla umístěna tabulka státní poznávací značky, při následné silniční kontrole nepředložil mezinárodní osvědčení prokazující skutečnost, že k vozidlu byla uzavřena smlouva o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla uvedeného v tomto osvědčení (dále též zelenou kartu). Svým jednáním

porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů, ust. § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění provozu z vozidla, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a proto mu byla uložena pokuta v částce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 16. 2. 2016, č. j. JMK 24745/2016, sp. z n. S-JMK 145512/2015/ODOS/Fö, toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V žalobních bodech namítl žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jeho nezákonnost stran nesprávné právní kvalifikace a jeho rozpornost se základními právními principy, výkladovými právními metodami a ustálenou judikaturou. V souhrnu namítl nezákonnost provedených ústních jednání před správním orgánem I. stupně přes jeho omluvy, porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kdy měl již v odvolání uvádět, že se na něj vztahovala výjimka z důvodu, že pojištění odpovědnosti daného vozidla bylo zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu, taktéž nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, a to ve vztahu k hodnocení materiální stránky přestupku, rovněž tak nepřezkoumatelnost ve vztahu k zavinění. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 27. 5. 2016 podal písemné vyjádření k jednotlivým bodům v tomto znění:

Vzhledem k tomu, že žalobní námitky zahrnul žalobce až do předmětné žaloby, neměl možnost žalovaný se k nim ve správním řízení zabývat. Poukázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého řízení o soudním přezkumu správních orgánů nenahrazuje řízení před správními orgány.

Pokud žalobce namítá, že ústní jednání ve věci přestupků proběhla v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), neboť z obou nařízených ústních jednání se řádně a včas omluvil, pak žalovaný uvedl, že k ústnímu jednání dne 5. 8. 2015 se žalobce nedostavil. Žalobce se z jednání omluvil, omluva byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 3. 8. 2015, důvodem omluvy byla dovolená v době od 1. 8. do 14. 8. 2015. K omluvě nedoložil žádné doklady osvědčující relevantnost uvedených tvrzení. I přes tuto skutečnost nařídil správní orgán další jednání dne 9. 9. 2015. Téhož dne byla správnímu orgánu doručena písemná omluva žalobce, v němž uvádí, že mu bylo sděleno nové datum konání ústního jednání, a to 3. 9. 2015 a vzhledem k tomu, že musel bezodkladně vyhledat lékaře, žádal o nový termín jednání, zároveň přiložil lékařskou zprávu, vystavenou dne 3. 9. 2015 MUDr. A. N. potvrzující, že uvedeného dne byl akutně vyšetřen. Z uvedeného nelze proto vyvozovat závěry o tom, že se nemohl ze zdravotních důvodů dostavit k nařízenému ústnímu jednání na den 9. 9. 2015, tento termín jednání není vůbec kryt omluvou žalobce, když z podkladů, které doložil, vyplývá pouze ta skutečnost, že dne 3. 9. 2015 tedy v úplně jiný den, než se konalo ústní jednání o přestupku, absolvoval akutní vyšetření u lékaře. I když v žalobě tvrdí, ač tak mohl učinit i v odvolání, že obsahem návštěvy

u lékaře dne 3. 9. 2015 je náhlé onemocnění, které trvalo přibližně týden, pak se jedná o nepodložené z ničeho nevyplyvající a pravděpodobně též účelové tvrzení.

Pokud se týká námitky, že mu nebylo umožněno v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se seznámit a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí s podklady pro vydání tohoto rozhodnutí, pak žalovaný argumentoval tím, že v předvolání k ústnímu jednání na den 9. 9. 2015 byl řádně poučen, že toto právo může uplatnit při ústním jednání. Nedostavil-li se k nařízenému jednání, neboť jeho omluva se vztahovala k datu 3. 9. 2015, kdy ústní jednání ve věci nebylo nařízeno, připravil se tak sám o možnost realizace tohoto práva.

Pokud žalobce vytýká žalovanému, že se opomněl vypořádat s jeho odvolací námitkou, že se na něj vztahovala výjimka z důvodu, že pojištění odpovědnosti daného vozidla bylo zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu, žalovaný uvádí, že tato námitka nebyla obsahem zmiňovaného odvolání, tudíž se k ní žalovaný nemohl vyjádřit. Navíc tvrzení žalobce uvedené v žalobě je v rozporu s jeho dalším tvrzením uvedeným v předmětném odvolání, a to, že zelenou kartu měl k dispozici, avšak nebyl schopen ji najít, a proto ji nepředložil.

Namítá-li žalobce nenaplnění materiální stránky přestupku, v té souvislosti odkázal na metodický pokyn Ministerstva dopravy č. 754/2008-60-OST/1, žalovaný se s jeho tvrzením neztotožnil. Uvedl, že žalobce dne 21. 3. 2015 užil vozidlo, které bylo v té době dočasně vyřazeno z registru motorových vozidel a registrační značky, které byly tomuto vozidlu přiděleny, byly umístěny v depozitu u místně příslušného úřadu. Žalobce tedy užil vozidlo, na němž byla umístěna jiná registrační značka, než mu ve skutečnosti byla přidělena, kdy se jednalo o převozní značku s platností pouze deseti pracovních dnů ode dne 26. 9. 2014. Z uvedeného je nepochybné, že svým jednáním žalobce naplnil znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť na vozidle byla umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. Zároveň žalovaný poukázal na zákonná pravidla daná zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s vyhláškou č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů. Odkaz žalobce na metodický pokyn Ministerstva dopravy č. 754/2008-60-OST/1 byl nepřipadný z důvodů, které blíže vyložil žalovaný v písemném vyjádření. Žalovaný se proto neztotožnil s žalobcovou námitkou sice, že v jeho případě absentuje materiální znak přestupku, tento byl naplněn tím, že žalobce vědomě užil k jízdě vozidlo bez tabulky registrační značky, ačkoliv mohl a měl vědět, že jeho jednání je v rozporu se zákonem. Žalobci – držitelé řidičského oprávnění – muselo být zřejmé, že nesmí užit k jízdě automobil, který není osazen tabulkou registrační značky.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 30. 3. 2015, č. j. KRPB-72200/PŘ-2015-060206 popisující skutkový děj, k němuž došlo dne 21. 3. 2015 v 8:15 hod. na ulici v, tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 21. 3. 2015, fotokopie, osvědčení o registraci vozidla část II (technický průkaz, fotokopie vozidla, výpis z evidenční karty osoby ke dni 27. 4. 2015 (aktuální stav bodového hodnocení je 2 body), oznámení o zahájení správního řízení o přestupcích a předvolání k ústnímu jednání na den 5. 8. 2015, písemná omluva žalobce z nařízeného ústního jednání ze dne 30. 7. 2015 doručená správnímu orgánu dne 3. 8. 2015 (dovolená v době ode dne 1. 8. do 14. 8. 2015), protokol z ústního projednání přestupku s odročením jednání na den 9. 9. 2015 s předvoláním svědků pprap. O. R., nstržm. E. N., písemná omluva žalobce ze dne 4. 9. 2015 doručená správnímu orgánu dne 9. 9. 2015

s uvedením citace „... bylo mi sděleno nové datum, a to 3. 9. 2015, bohužel jsem musel bezodkladně vyhledat lékaře, tudíž vás prosím o sdělení nového termínu jednání, kde se k věci rád vyjádřím.“ Zároveň byla přiložena lékařská zpráva vystavená dne 3. 9. 2015 MUDr. A. N., praktickou lékařkou s potvrzením, že uvedeného dne došlo k akutnímu vyšetření jmenovaného u lékaře. Dne 9. 9. 2015 se konalo ústní jednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, vyslechnuti byli oba svědci. Rozhodnutí ve věci vydal správní orgán dne 11. 9. 2015. Dne 7. 10. 2015 podal žalobce odvolání a dne 3. 11. 2015 doplnění odvolání. Žalovaný ve věci rozhodl dne 16. 2. 2016, č. j. JMK 24745/2016, sp. zn. S-JMK 145512/2015/ODOS/Fö, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud věc rozhodl bez nařízení jednání.

Žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 21. 3. 2015 v 8:15 hod. v Brně v ulici řídil vozidlo tovární značky, RZ:, na kterém nebyla umístěna tabulka státní poznávací značky a nepředložil mezinárodní osvědčení prokazující skutečnost, že k vozidlu byla uzavřena smlouva o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla uvedeného v tomto osvědčení. Podstatou projednávané věci dle žalobních námitek je vyhodnocení, zda došlo či nikoliv k procesnímu pochybení v rámci správního řízení, kdy správní orgán věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce, zda bylo porušeno pravidlo ust. § 36 odst. 3 správního řádu, zda byla řádně vyhodnocena materiální stránka přestupku, taktéž i forma zavinění.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Zodůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky

účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se

vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto

rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

V žalobních bodech žalobce namítá nezákonné projednání věci v jeho nepřítomnosti.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (k posledně stanovené podmínce srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 As 9/2009-66, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58).

K tomu soud uvádí, že ústní jednání v předmětné věci bylo správním orgánem I. stupně nařízeno celkem 2x. V prvním termínu, dne 5. 8. 2015 se žalobce řádně omluvil, důvodem bylo čerpání dovolené v době ode dne 1. 8. do 14. 8. 2015. Jeho požadavku správní orgán vyhověl a nový termín ústního jednání stanovil na den 9. 9. 2015, k němuž byl žalobce řádně a včas předvolán (doručeno dne 17. 8. 2015). Dne 9. 9. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno žalobcovo podání, v němž sdělil, že se nemůže dostavit k jednání konaném dne 3. 9. 2015 z důvodu bezodkladného vyhledání lékaře, což doložil citovanou lékařskou zprávou a žádal o nařízení nového jednání.

Soud neshledal relevantnost žalobcovy námítky, že řízení o přestupku proběhlo před správním orgánem I. stupně bez jeho přítomnosti v rozporu s ust. § 74 zákona o přestupcích.

Výkladem ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval, např. v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, dále pak i např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž mj. konstatoval, že „podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranou náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Ustanovení § 74 odst. 1 citovaného zákona hovoří o náležité omluvě a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu. Účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvolán podle ust. § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě,

tedy i bezodkladně, omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže žalobce polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výsledku žalobce i případně svědků, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

V daném případě je zřejmo, že tuto odvolací námitku vznesl žalobce až v rámci soudního řízení, nikoliv v rámci odvolacího řízení, soud ji však nemohl uznat jako odůvodněnou, neboť podáním ze dne 9. 9. 2015 se nejednalo o kvalifikovanou formu omluvy, která se navíc vztahovala k termínu 3. 9. 2015, nikoliv ke dni 9. 9. 2015, kdy skutečně bylo nařízeno ústní jednání ve věci. Ačkoliv se jednalo o administrativní chybu, i přesto soud neshledal tuto omluvu za dostatečnou, neboť byť by se hypoteticky měla vztahovat k jednání dne 9. 9. 2015, tak způsob, jakým žalobce zdůvodňoval absenci při ústním jednání o přestupku, nelze považovat jako náležitou omluvu nebo důležitý důvod ve smyslu ust. § 7 odst. 1 věta druhá zákona o přestupcích, neboť lékařská zpráva ze dne 3. 9. 2015 vystavená MUDr. A. N. neprokazuje konkrétní diagnózu, z uvedení „akutní vyšetření u lékaře“ není zřejmo, zda toto vyšetření vylučovalo osobní účast při jednání. Měl-li písemnou omluvou žalobce na mysli omluvu z neúčasti při jednání dne 9. 9. 2015, pak nelze nevyslovit pochybnost, proč tímto neargumentoval již v odvolání, tedy v době, kdy se seznámil s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém je popsán z jakého důvodu proběhlo jednání dne 9. 9. 2015 v jeho nepřítomnosti. Způsob, jakým však prokázal svůj zdravotní stav, je zcela nepostačující, neboť citovaná lékařská zpráva nemá náležitou vypovídací hodnotu. Tzv. akutní vyšetření mohlo být vyšetření vztahující se výlučně na určitý časový okamžik a nevypovídá nic o tom, v čem spočívalo toto akutní vyšetření, ev. mělo-li další zdravotní důsledky, které by znemožňovaly žalobci se 7 dní poté, co byl vyšetřen, zúčastnit jednání o přestupku.

Z výše uvedených důvodů soud proto tuto žalobní námitku pokládal za neopodstatněnou.

Stran námitky žalobce, že mu správní orgán I. stupně neumožnil v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se seznámit a vyjádřit se před vydáním rozhodnutím s podklady pro vydání tohoto rozhodnutí, se soud plně ztotožňuje s tvrzením žalovaného, neboť žalobce v předvolání k ústnímu jednání konaném dne 5. 8. 2015 i 9. 9. 2015 byl řádně poučen o tom, že toto právo bude umožněno mu realizovat právě při tomto ústním jednání. Fakt, že se opakovaně k jednání nedostavil, neboť v druhém případě se omluva vztahovala k datu 3. 9. 2015, se tím sám připravil o možnost realizace tohoto práva.

Argumentace žalobce, že se žalovaný opomněl vypořádat s jeho odvolací námitkou týkající se toho, že se na ni vztahuje výjimka z důvodu, že pojištění odpovědnosti daného vozidla bylo zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu, je třeba podotknout, že tato námitka nebyla zařazena mezi odvolací námitky. Byť odkázal na ust. § 17 zákona č. 168/1999 Sb. v uvedeném odvolání, tato námitka nebyla blíže konkretizována. Porovnáním v tomto směru jeho tvrzení v žalobě s tvrzením v odvolání je v příkrém rozporu, jestliže tvrdil, že zelenou

kartu měl k dispozici, avšak nebyl schopen ji najít, a proto ji nepředložil. Soud zdůrazňuje, že pro věc je podstatné, zda na výzvu policisty v rámci policejní kontroly předložil zelenou kartu či nikoliv (ust. § 16 odst. 1 písm. b) citovaného zákona).

K námitce týkající se nenaplnění materiální stránky přestupku soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které se trestnost právních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly jakými se dosud řídila i trestnost trestných činů a pro trestné jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je „*zavinění jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*“ Obdobným způsobem byl dosud definován i trestný čin v § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že „*trestným činem je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu.*“ Přestupkem nebo trestným činem může být vždy pouze takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně. Zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je tedy obecně řečeno míra, jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost trestného činu pro společnost musí být alespoň vyšší než nepatrná, zatímco přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, publikované pod č. 18/2009 Sb. NS).

Soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS uvedl Nejvyšší soud následující: „*při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 trestního zákona), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ust. § 3 odst. 2 trestního zákona, podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty*“ (obdobně též např. usnesení Nejvyšší soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze

dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znak skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Tak tomu však v případě jednání žalobce nebylo. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48).

V daném případě žalobce užil dne 21. 3. 2015 vozidlo, které bylo v té době dočasně vyřazeno z registru motorových vozidel a registrační značky, které byly tomuto vozidlu přiděleny, byly umístěny v depozitu u místně příslušného úřadu. Užil tedy k jízdě vozidlo, na němž byla umístěna jiná registrační značka, než mu byla ve skutečnosti přidělena, navíc se jednalo o tzv. převozní značku s platností jen 10 pracovních dnů ode dne 26. 9. 2014. Vzhledem k tomu, že užil vozidlo, na němž byla umístěna tabulka registrační značky, která vozidlu nebyla přidělena, naplnil svým jednáním znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Právní úprava týkající se označení vozidla řádnou tabulkou státní poznávací značky, která mu byla přidělena, vyplývá ze zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších prepisů, v souladu s vyhláškou č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů. Odkaz žalobce na metodický pokyn Ministerstva dopravy č. 754/2008-60-OST/1 byl nepřiléhavý, v tomto směru se soud plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření ze dne 27. 5. 2016. Na základě nastoleného právního režimu proto žalovaný správně uvedl, že byl jednáním žalobce naplněn materiální znak, neboť vědomě užil k jízdě vozidlo bez tabulky registrační značky, ačkoliv mohl a měl vědět, že jeho jednání je v rozporu se zákonem. Takovéto jednání je třeba kvalifikovat jako společensky nebezpečné, škodlivé a nežádoucí. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění měl si střežit svých práv, měl si být vědom toho, že k jízdě nelze užít vozidlo, které není osazeno platnou tabulkou registrační značky, jelikož v takovém případě uvedené vozidlo nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích. Forma zavinění byla správním orgánem I. stupně řádně a dostatečně zdůvodněna, a to tak, že žalobce se přestupkového jednání dopustil z nedbalosti.

Optikou shora uvedeného a na základě nastoleného právního režimu soud uzavírá, že žalovaný aplikoval správné právní předpisy a v jeho rámci správné právní normy, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba nebyla shledána důvodnou. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.